

Minimage „másképp” - először

Horváth Csaba Árpád és Molnár Dániel nem először mutatkozik be együtt Zalaegerszegen. Pár évvel ezelőtt (2002-ben) a Hevesi Sándor színház adott otthont ketjük közös tárlatának. Horváth Csaba akkor főleg terrakotta kispasztikákat és bronzból kiöntött érmekeket állított ki, Molnár Dániel pedig már ugyan technikailag érett, tartalmában viszont még erőteljesen keresgető, óvatoskodó anyagot tudott magáénak. Ez a mostani kiállítás (kiállítás-sarok), újabb izgalmas, közös mérce a hazai, szülővárosi közönség előtt. (Bár Molnár Dániel nem itt, hanem az erdélyi Nagybányán született, középiskolai éveit azonban Zalaegerszegen töltötte.)

De térjünk vissza egy kicsit a kiállítás létrejöttének körülményeire. Tény, pár évvel ezelőtt a Városi Hangverseny- és Kiállítóterem egyik dolgozója új kiállítás-sorozatot talált ki és valósított meg „*Minimage*” címmel. Ennek lényege a mennyiségi és nagy átfogó kiállítások helyett kevés (bár inkább csak kevesebb), ámde minőségi szempontok alapján kiemelkedő műtárgy reprezentációja valahol a kiállítóter karzatán. E sorozat keretein belül valósult meg a japán babákból álló kamarakiállítás, majd Szurgutból (Zalaegerszeg hanti-manyi testvérvárosából) érkeztek miniatűr csontfaragványok és drágaköpor-képek, majd ismét japán papírsárkányok és pörgettyűk kerültek a kiállítóterbe...

Az idei évtől azonban változott a koncepció. A városi kiállítóterem már említett kurátora úgy döntött, méretnesnek meg a kamara-kiállítás keretein belül azok a fiatalok, akik különböző művészeti egyetemeken éppen most sajátítják el a szakma alapjait. Így kerültek képbe a jelenleg iparművészeti, vagy képzőművészeti egyetemeken tanuló, Zala megyei gyökerekkel rendelkező fiatal képző- és iparművészek, művészjelöltek. A kiállítási lehetőség egy alkalommal két emberre szabott. Fontos még megjegyezni, hogy a Városi Önkormányzat jóvoltából reprezentatív leporelló is készül munkásságuk bemutatására.

Ennek a sorozatnak a nyitánya Horváth Csaba Árpád és Molnár Dániel miniatúrlata a kiállítóter viszonylag jól elkülöníthető sarokrészében. A „mini” tárlat szó szerint érthető, hiszen négy darab festményt és kettő darab szobrot lehetett elhelyezni a térben, így azt semmiképpen nem állíthatjuk, hogy nem marad némi hiányérzetünk. (A leporellóban szerencsére más munkák is szerepelnek, így ennél többet is megtudhatunk a két fiatal munkásságáról.) Azt is meg kell állapítanunk, hogy a tér adottságai nem feltétlenül a legkedvezőbbek installálás szempontjából, hiszen a nagyméretű színes üveglablakok eleve meghatá-



Molnár Dániel: Descensus, 2006

rozák a tér színhatását, így a kiállított képek szerencsés esetben csak ezen adottságokhoz tudnak alkalmazkodni, önmaguk megszabni a helyiség karakterét, hangulatát semmiképpen sem képesek. Ennek ellenére elmondható, hogy a kiállított munkák méretbeli, színbeli, tartalmi és formai tulajdonságai révén hozzá tudtak tenni az amúgy is „művészettől terhelt” térhez, és ki tudták kényszeríteni maguknak a „megfelelő mennyiségű levegőt”, amiben meg tudják szólítani a nézőket.

Horváth Csaba Árpád két szobrot állított ki a miniatúrlaton. Egy nagyharsányi mésző és szivacs kombinációjából felépülő „*Alfa és Omega*” című kompozíciót és egy nagyobb méretű tölgyfa munkát, amit szintén festett szivaccsal kombinált, „*Kettő között*” címmel. A tölgyfa szobor, már csak mérete miatt is, a földön (63x117x80 cm), a szürke, grafit színű kő pedig mellkas magasságú posztamensen kapott elhelyezést. A négy festmény és a két szobor így valóban telíti a rendelkezésre álló teret. Jó érzékre vall, hogy a rendezők nem zsúfoltak több tárgyat a kiállításba.

Zárt és statikus formák, precíz megfogalmazásban. Horváth Csaba Árpád munkáin átút a tervszerűség, a már-már építész precizitással kidolgozott igényesség. A néhol összerakós játékokra emlékeztető szobrok önmaguk zárt töme-



Horváth Csaba Árpád: Alfa és Omega, 2004

gein belül hordozzák azokat az intim plasztikai játékokat, melyek a gerincét adják ennek a letisztult, puritán, ámde mégiscsak rafinált szobrászi gondolkodásnak. A felhasznált anyagok sokszínűsége zavarba ejtő – mészko, festett szivacs, fa – mégis meglepő trivilitással épülnek egybe és képviselik ezt a már kialakulófélben is határozott és karakteres világot.

(A fiatal szobrász az idei évben védte meg diplomamunkáját kiváló minősítéssel a pécsi Művészeti karon *Gaal Tamás* tanítványaként, szinte ezzel egy időben vették fel a *Magyar Szobrásztársaságba*, és DLA (*Doctor of Liberal Arts*) művészeti doktori képzésre.)

Molnár Dániel filozofikus hajlama és vonzódása a groteszkhez első látásra tetten érhető. Képein beszűkített, ám emocionálisan végletekig fokozott színvilágban vegetáló, önnön köldökükön át önmagukat tápláló, vagy felzabáló hibrid lények, magzatok jelennek meg. Az anyaméh biztos burkától elszakítva, bezárva, szinte befeszülve a kép szélei által lehatárolt téglalap alakú világba. Mindezt magas hőfokú narancsok, indiai sárgák, vörösek és feketék teszik feszült, vibráló hatásúvá. Önkéntelenül is a legendás svéd „endoszkópos” fotós, *Lennart Nilsson*, *Gyermek születik* című könyve jut eszembe. Persze semmiképpen sem azonosak azok a békésen növekvő, fejlődő embriók Molnár képeivel. Ezek a munkákon átüt az egyedüllét. A világhoz vezető egyetlen kapocs – a köldökszínór, ami horgony, tápcsatorna és közös halmaz az anyaméhvel – itt rövidre zár és önmagába tér vissza. Ebben a megfoghatatlan kitaszítottságban szinte orvosi preparátumnak tűnnek Molnár Dániel figurái.

Ritka és példaértékű ez a kezdeményezés. (Köszönet illeti a szervezőt és az ötletet támogató zalaegerszegi önkormányzatot.) Mégis azt kell mondani, igazi értéké akkor válik, ha a befogadó intézmény valóban képes szakmai hierarchiát felépíteni programjában és az elképzelt mércét kellő színvonalon szinten tartani. Ezek a fiatalok az ország és a főváros különböző elismert szakmai rangú kiállítóhelyein fordulnak meg, munkáik nem egyszer nemzetközi mezőnyben szerepelnek. Így némi ellentmondást érezek abban felfedezni, hogy „itthon” mégis öt négyzetméterrel kell beérniük. Ami rendben is van, ha magunkban végre tudatosítjuk, hogy a megye első számú, precedens értékű művészeti csúcsintézményéről van szó. Ahol megmutatkozni érték, szakmai rang és erkölcsi dicsőség (lenne). Ahova pályázat útján, több fős szakmai grémium ajánlja az éves kiállítási programot. (Jelenleg nem így van.) Ahol „HELY” van a megmérettetésre...

MaZo

A kiállítás
2006. június 20-július 20. között volt
megtekinthető a
Városi Hangverseny- és Kiállítóteremben



Horváth Csaba Árpád: Kettő között, 2004